

Ako princezná dostala krídla

Kde bolo, tam bolo, za siedmimi horami, za siedmimi dolami, bol zámok, v ktorom žila rodina Unikátnych. Ich priezvisko bolo známe široko-d'aleko. Každý deň chodievali do práce aj so svojimi deťmi, aby nezostali samé doma. Vždy, keď sa ich niekto opýtal, ako môžu pracovať ako obyčajný „obyčajník“, úprimne odpovedali:

„Každý z nás sa zaslúžil o niečo. My nemáme potrebu hrať sa na niečo, čo nie sme. Aj my sme iba ľudia. Prečo by sme si mali myslieť, že sme niečo viac ako vy?!“

Jedného dňa kráľovná ochorela, museli sa o ňu starať. Deti s ňou zostali doma a kráľ chodieval sám do práce. Ľudia ho zastavovali, čo sa stalo, že chodí sám bez svojej rodiny. Kráľ iba mlčal, smutne sa na nich pozrel a pokračoval vo svojej ceste. Onedlho si už zvykol, že chodí sám do práce, ale keď mu volali deti, aby sa ponáhľal domov, nechápal, čo sa deje. Nevedel, že deti majú pre neho prekvapenie, vôbec netušil, čo ho čaká.

Naspäť domov sa už nedostal. Cestou späť mu začalo byť zle, ale on sa drel a drel, až kým neodpadol do bezvedomia a už mu nebolo pomoci. Doma ho čakala manželka, ktorá zostala vdovou a deti, ktoré zostali sirotami. Bolo to veľmi ťažké. Pri sirotách zostala sama matka, ktorá pri nich stála v tých najhorších skúškach.

Prekvapenie, ktoré ho čakalo doma, v zámku, bolo, že kráľovná sa z choroby vyliečila. Prekvapenie, ktoré už nezažil... Smutná nálada sa niesla celým zámkom a okolím. Princezná, jeho dcéra, zostala sama. Bola naviazaná na kráľa, bol jej anjelom... nevedela sa so stratou otca zmieriť. Princezná sa snažila ako len vedela, ale chcela byť aj záchranným bodom svojej matke a svojmu bratovi. „Nie, nič mi nie je, nemajte o mňa strach,“ hovorila každému, kto sa jej prihováral. Keď bolesť ako-tak prestala, matka sa rozhodla, že začne chodiť do práce aj s princom, teda s jej synom. Princeznú nechali v zámku samú, lebo vedeli, že sama všetko hravo zvládne. Mýlili sa. Zo dňa na deň bola smutnejšia a smutnejšia... Prázdny zámok, ani duše... Spomínala na časy, keď žil jej otec a boli šťastná rodinka, ale v nečakanom okamihu sa to zmenilo.

Princezná chcela vytvoriť znovu tie mosty, ktoré mali vybudované medzi sebou, ale jej matka s bratom ako keby nemali záujem. Princezná pochopila, že to nemá cenu, že mamu ani brata nezmení. Začala si budovať cestu sama. Rozhodla sa, že pôjde do práce aj ona. Ako šla lesom, stretla vílu, ktorá jej hovorí:

„Drahá moja... ty, čo sa tak sama túlaš svetom a týmto pustým lesom?“

„Víla, ty máš teda krásne krídla, kiežby som aj ja mala také krídla a dostala sa hore zaach.....“ rozplakala sa.

„Za kým, drahá, za kým by si sa chcela dostať hore? Za tvojím anjelom strážnym?“

„Áno, veľmi by som chcela mať krídla a dostať sa hore, odkiaľ už niet návratu, tu dole to už nemá cenu.“

„Princezná moja, veľmi by si chcela ísť za otcom... ja viem, ale ver, že on sa pozerá na teba zhora a dáva na teba pozor, je na každom tvojom kroku a stojí po tvojom boku, ver mi....“

„Verím, ale, víla, potrebujem ho vidieť, hoci ho nebudem môcť objasť, stačí, ak ho uvidím, chcem s ním prežiť aspoň hodinku, aby som vedela, ako sa má človek, vďaka ktorému moje srdce bije a plače zároveň.“

„Drahá moja, viem, že to nie je ľahké, preto ti tie krídla dám. Vidím, že si výnimočná osobnosť.“

„To naozaj?!“ O chvíľu princeznej narástli krídla, vďaka ktorým dokáže lietať kam chce.

„Drahá moja, ale pamätaj, máš na to krátky čas, keď sa krídla rozplynú, môžeš si ublížiť, neriskuj, prosím ťa, dávaj si pozor a pozdrav hore tvojho anjela strážneho,“ žmurkla.

Princezná vzlietla do oblakov a zvolala: „Víla, nikdy nezabudnem na to, ako si mi pomohla, vďaka.“

Princezná lietala z miesta na miesto a hľadala svojho anjela, čakala, kedy ho uvidí, ale nikto nikde... až kým sa odrazu nezjavil... naozajstný anjel... jej otec....

„Princezná, čo tu robíš, ako si sa dostala na druhý svet, stalo sa niečo?!“ prekvapene ju oslovil kráľ.

„Drahý otec, nedokázala som bez teba vydržať, a preto som sa rozhodla...“ a porozprávala mu celý príbeh, ako sa ku krídlam dostala.

„Princezná, to si naozaj pre mňa urobila... vieš, že si výnimočné dievča, preto ťa prosím, vráť sa dole a dokonči moju a aj tvoju misiu... moju misiu prenechávam tebe, verím ti, budem na každom tvojom kroku, budem ťa ochraňovať. Tvojou misiou je dávať pozor na tvojich blízkych, aby sa im nič nestalo.“

„Otec, splním a vykonám, som rada, že som ťa videla na chvíľu a mohla s tebou prehovoriť aspoň niekoľko slov, pomohlo mi to. Ahoj, idem, aby som dokončila našu spoločnú misiu.“

„Ahoj, princezná moja, ľúbim ťa, už teraz mi chýbaš...“ odvetil otec. Princezná so slzami v očiach odvetila:

„Aj ja teba, otec môj. Chýbaš mi každú sekundu môjho života, odvtedy, ako si odišiel na druhý svet, nikdy na teba nezabudnem, si navždy môj hrdina.“

Princezná sa pomaly vracala späť na Zem, do sveta, v ktorom musí dokončiť jej a otcovu misiu. Vrátila sa naspäť do lesa, kde ju už čakala víla. Vďaka nej mala zázračné a aspoň na chvíľu uvidela svojho anjela-kráľa-otca.

„Drahá moja, tak ako, pomohli ti tie krídla?“ opýtala sa víla.

„Pomohli mi, veľmi mi pomohli. Môžem ťa objat? Splnila si sen, o ktorom som si myslela, že sa nikdy nesplní. Teraz viem, že víly dokážu vykúzliť aj nevykúzliteľné. Ďakujem ti,“ vyriekla so slzami v očiach a plná šťastia objala vílu.

Princezná sa vrátila domov ako vymenená a svojej matke a bratovi povedala:

„Ľúbim vás a nechcem vás stratiť, ako som stratila môjho drahocenného otca.“

Princezná dokázala nemožné - podarilo sa jej vybudovať mosty medzi nimi a vytvoriť nenahraditeľné puto, ktoré im už nezoberie nikto. Ani smrť...